BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 754 28 de juliol de 2025 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

299. Elogi de la humilitat

27 de juliol de 2025

Benvolgudes i benvolguts, en el cristianisme, la humilitat sovint s'ha entès malament. Sobretot quan ser humils s'ha confós amb humiliar-nos. La humiliació no té res a veure amb la humilitat. Així doncs, què és exactament la humilitat cristiana? Jesús ens va parlar d'una porta estreta (Mt 7,13), ens va aconsellar carregar amb la nostra creu (Mt 10,38), però també ens va proposar una altra imatge que crec que és la clau per entendre l'essència d'aquesta modèstia senzilla. La imatge, la metàfora absoluta de la humilitat és, al cap i a la fi, un infant. Quan els deixebles discutien sobre qui d'ells havia de ser el més gran, Jesús va agafar una criatura, la va posar enmig d'ells i l'abraçà (Mc 9,36). I, tot seguit, afirmà: «El qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel» (Mt 18,4). Veiem, per tant, que en el discurs de Jesús hi ha un desig molt gran d'associar la senzillesa amb la infantesa. Això atorga a la modèstia una sèrie de connotacions delicioses: puresa, alegria, confiança, felicitat… de les quals a vegades els cristians ens hem oblidat.

A més, Jesús, que era tan humil, per a alguns del seu temps fou vist com un arrogant. Com era possible que ell s'anomenés Fill de Déu? No va ser agosarat quan va expulsar els mercaders del temple i va dir, fins i tot, que el podia reconstruir en tres dies? Fixem-nos que la humilitat de Crist, com hem vist en aquests exemples, no tenia res a veure amb un servilisme hipòcrita, convenient o bavós, com tant sovint passa en les nostres relacions. Jesús va rentar els peus als deixebles, va escoltar tothom, va lliurar-se a tothom, però mai no va deixar de ser qui era, semblantment als infants, que no es traeixen a ells mateixos.

D'aquí que, si fem com Jesús, a voltes, per a la societat que ens envolta, podrem semblar arrogants, donat que no seguirem allò políticament correcte o els camins que estaven traçats per endavant. Però sí que serem sincers i imprevisibles com els infants.

La humilitat representa una prioritat importantíssima de la fe cristiana. Alliberem-nos del ferro roent que és l'ànsia de triomf i de poder. Alliberem-nos també de l'àcid de l'arrogància. Tant l'un com l'altre poden fer-nos patir atroçment. La humilitat costa, però té aquell altre costat de felicitat, de plenitud, de benestar. En la nostra senzillesa perdem la talla daurada de les nostres ambicions, però ens quedem per dins amb aquell esperit d'infantesa, amb aquella puresa de cor necessària per entendre què val la pena veritablement a la vida. Deixem de tenir una idea molt

satisfeta del nostre poder i ens lliurem millor als braços de Déu Pare. Però aquesta modèstia no passa per agenollar-nos, encara que això en la vida cristiana esdevingui important, perquè només ens hem d'agenollar davant Déu.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat